

Unternehmen Kalavryta»: Η σφαινή των

Σαν

σήμερα, στις 13 Δεκεμβρίου 1943 ημέρα Δευτέρα, πραγματοποιήθηκε μία από τις μεγαλύτερες θηριωδίες στον ελληνικό χώρο κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου Πολέμου με την ολοκληρωτική σφαγή των Καλαβρύτων, από στρατιώτες της γερμανικής 117ης Μεραρχίας Καταδρομών, στο πλαίσιο της επιχείρησης «Καλάβρυτα» (Unternehmen Kalavryta).

Της Φανής Παρλή

Η «Επιχείρηση Καλάβρυτα» αποτελούσε μία τυπική γερμανική επιχείρηση εξιλασμού (Sühnemaßnahmen), σε περιοχές όπου είχε παρατηρηθεί πιο πριν δραστηριοποίηση αντάρτικων ομάδων, ενώ στρεφόταν και κατά του άμαχου πληθυσμού της περιοχής. **Η επιχείρηση αυτή υπήρξε μια από τις πιο σκληρές επιχειρήσεις της Βέρμαχτ, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρώπη γενικότερα.**

Η περιοχή των Καλαβρύτων και της Αιγιαλείας είχε αναπτύξει ισχυρή αντιστασιακή δράση ήδη από τις αρχές του 1943. Ο γερμανικός στρατός της Βερμάχτ άρχισε να ανησυχεί για το επαναστατικό κλίμα, το οποίο ενδυνάμωνε συνεχώς και θέλησε να το περιορίσει με την οργανωμένη αυτή εκκαθαριστική επιχείρηση που περιλάμβανε βομβαρδισμούς, πυρπολήσεις και εκτελέσεις.

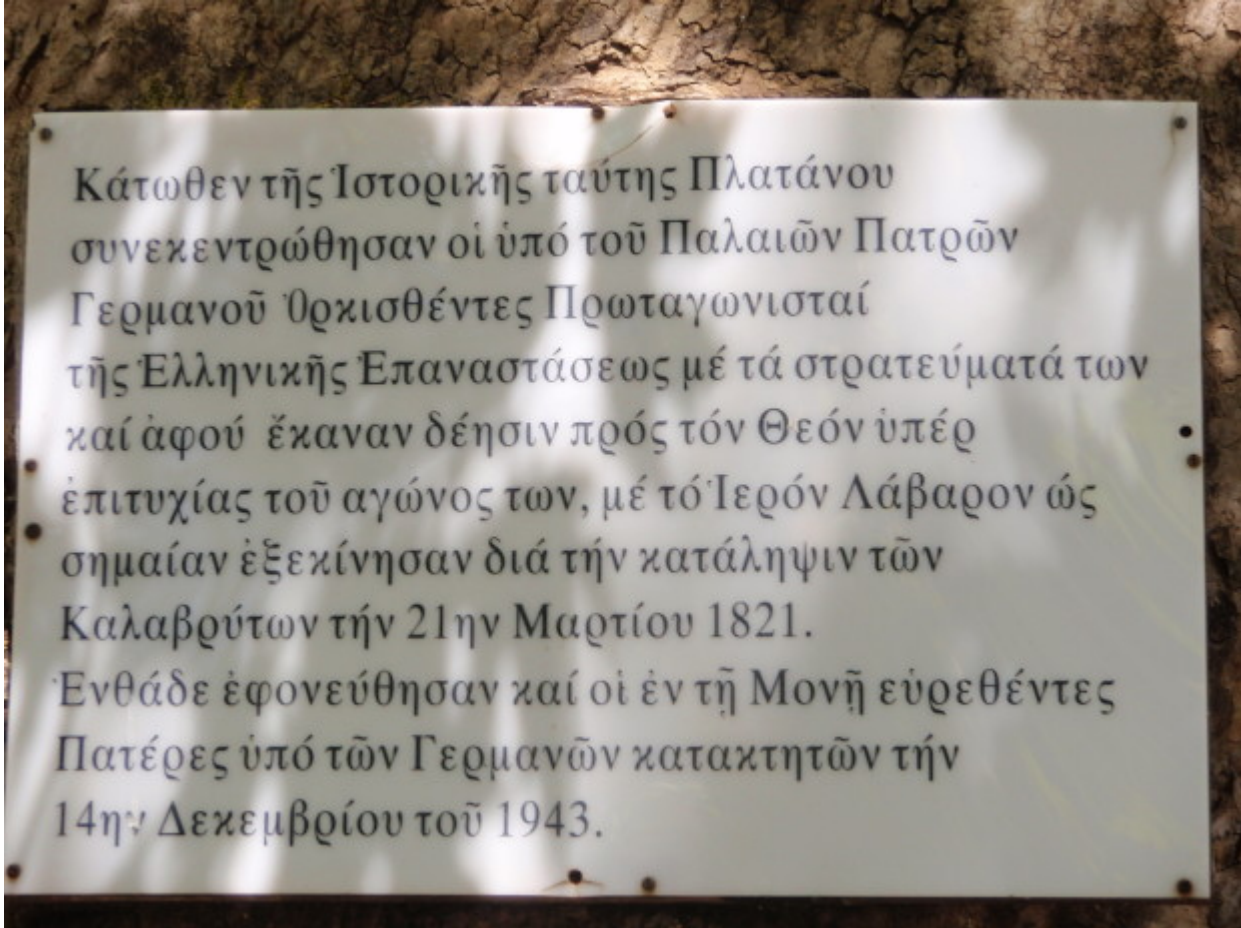
Η διαταγή για την εφαρμογή της συγκεκριμένης επιχείρησης δόθηκε με αφορμή την καταστροφή του λόχου Σόμπερ (Haurtmann Hans Schober) από τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ στην Μάχη της Κερπινής στις 17 Οκτωβρίου 1943, κατά την οποία πιάστηκαν αιχμάλωτοι 86 Γερμανοί στρατιώτες.

Τα γερμανικά στρατεύματα ξεκίνησαν από τρεις ελληνικές πόλεις, την Τρίπολη, το Αίγιο και την Πάτρα, με τελική κατεύθυνση τα Καλάβρυτα, καίγοντας, λεηλατώντας και καταστρέφοντας ολοκληρωτικά τα γειτονικά χωριά που συναντούσαν στο δρόμο τους, όπως τα χωριά Ρογοί, Κερπινή, Ζαχλωρού, Σούβαρδο, Βραχνί, Κάλανο, Βλασία, Μάνεσι Σαραδί, Μάζι, κ.ά., καθώς και την Ιερά Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου και Μονή Ομπλού, νότια της Πάτρας.

Στις 9 Δεκεμβρίου 1943, οι Γερμανοί μπήκαν στα Καλάβρυτα. Επιπλέον, ενώ πολλοί κάτοικοι των Καλαβρύτων, είχαν εγκαταλείψει το χωριό από το φόβο για τα αντίποινα, οι Γερμανοί κάλεσαν τους Καλαβρυτινούς να επιστρέψουν με τη

διαβεβαίωση ότι δεν θα πειραχθεί κανείς. Μάλιστα, ο Γερμανός Διοικητής Ebersberger έδωσε το λόγο της στρατιωτικής του τιμής για να κατευνάσει τους ανήσυχους και φοβισμένους κατοίκους. Αφού προχώρησαν αρχικά στην πυρπόληση των σπιτιών που ανήκαν σε αντάρτες και στην αναζήτηση των Γερμανών τραυματιών της μάχης της Καρπινής, στις 12 Δεκεμβρίου ετοίμαζαν τα πράγματά τους για αναχώρηση.

Στις 13 Δεκεμβρίου, όμως, νωρίς το πρωί κατέφθασε στην κωμόπολη δύναμη γερμανικού στρατού, με επικεφαλείς ανώτατους αξιωματικούς. Οι καμπάνες της κεντρικής Εκκλησίας ήχησαν και οι Γερμανοί αξιωματικοί διέταξαν όλους τους κατοίκους να συγκεντρωθούν στο δημοτικό σχολείο της κωμόπολης, έχοντας μαζί τους μία κουβέρτα και τρόφιμα μιας ημέρας.

Εκεί έγινε ο διαχωρισμός και τα γυναικόπαιδα παρέμειναν στο σχολείο, ενώ όλος ο ανδρικός πληθυσμός ηλικίας άνω των 14 χρονών οδηγήθηκε σε φάλαγγες στην κοντινή Ράχη του Καπή (στο «χωράφι του Καπή»). Το χωράφι αυτό ήταν μια επικλινή τοποθεσία σε σχήμα αμφιθεάτρου από το οποίο κανείς δεν μπορούσε να γλιτώσει, ενώ παράλληλα είχε πλήρη θέα της πυρπόλησης και καταστροφής των περιουσιών και των σπιτιών του χωριού.

Λίγες ώρες αργότερα, ριπές πολυβόλων έριχναν στο έδαφος τα σώματα των άτυχων Καλαβρυτινών. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Γερμανού ιστορικού **Χέρμαν Φρανκ Μάγερ**, ο επικεφαλής της στρατηγός Καρλ φον Λε Σουίρ (Karl von Le Suire) είχε δώσει σαφείς εντολές να καταγράφουν με ακρίβεια όλα τα θύματα των τρομερών εκτελέσεων.

Συνολικά, λοιπόν, 499 άτομα εκτελέστηκαν εκείνη την ημέρα στα Καλάβρυτα, κατάφεραν να διασωθούν 12 άτομα, χωρίς οι Γερμανοί να έχουν επίγνωση, ενώ ο συνολικός αριθμός των θυμάτων έφτασε τα 677 άτομα στην ευρύτερη περιοχή των Καλαβρύτων και στα γειτονικά χωριά.

Τα γυναικόπαιδα, τέλος, των Καλαβρύτων παγιδεύτηκαν στο δημοτικό σχολείο, το οποίο ζωνόταν ολοκληρωτικά στις φλόγες. Σπάζοντας πόρτες και τα τζάμια των παραθύρων κατάφεραν να ξεφύγουν από τον ολέθριο θάνατο, ενώ υπάρχει η φήμη ότι ένας Αυστριακός στρατιώτης, στον οποίο είχε ανατεθεί η φύλαξή τους, άφησε την πόρτα της εισόδου ελεύθερη.

Από τους υπεύθυνους αξιωματικούς που διέταξαν τη σφαγή, μόνο ο Φέλμυ καταδικάστηκε στην Νυρεμβέργη, στην λεγόμενη δίκη των στρατηγών της ΝΑ Ευρώπης, και εξέτισε τρία χρόνια στην φυλακή για μια πράξη που δεν διέταξε και δεν γνώριζε, είχε όμως διατάξει γενικώς παρόμοια «μέτρα εξιλασμού». Ο Λε Σουίρ πέθανε αιχμάλωτος των Σοβιετικών το 1955 και κηδεύτηκε στην γενέτειρά του στην Βαυαρία με πλήρεις στρατιωτικές τιμές. Ο Εμπερσμπέργκερ πέθανε στο Ανατολικό Μέτωπο. Ο Ακαμπχούμπερ πέθανε στην Αυστρία το 1972 σε ηλικία 67 ετών. Ο Νταίνερτ πέθανε στην Αυστρία το 1979 σε ηλικία 64 ετών. Κανείς τους δεν λογοδότησε ενώπιον της Δικαιοσύνης.

Πηγή:tvxs.gr